

Мартин Дамянов

Честта на затворника

And when you kill a man, you're a murderer
Kill many, and you're a conqueror
Kill them all...Ooh...Oh you're a god!

Megadeth – „Captive honour“

– Предаваме ви кадри от залавянето на серийния убиец Питър Минеф. Предварително се извиняваме за лошото качество, тъй като е използвана любителска камера. Материалът е забранен за лица под осемнадесет години.

На холомонитора се появи емблемата на CNN с малкото червено кръгче с цифрата 18 в средата. Чуваха се приглушени гласове, които съвсем се изгубиха от силното прашене. Разнесоха се изстрели. Матю Барлоу преброи осем – бяха накъсани, сякаш хората стреляха напосоки. Най-сетне картина. Виждаха се три преобърнати полицейски коли, едната от които гореше. Имаше и трупове – два от тях се бяха свлекли до синия полицейски форд, а камерата скриваше лицата им.

Беше стара рафинерия, отдалечена от Бостън на около седем мили. Наоколо всичко бе дива пустош. Камерата влезе през полуотворената желязна врата. Беше мрачно. Картината се клатеше все едно имаше земетресение. В дъното имаше още трупове. Операторът се свря зад една бетонна колона и явно нямаше намерение да излиза скоро оттам. Образът се фокусира. Барлоу едва не повърна – два овъглени трупа димяха върху площадката над стълбищата. На горния етаж все още ехтяха изстрели. После изведнъж всичко стихна. Картината прекъсна, най-сетне бяха хванали оператора.

Отново картина.

Микрофон. Екипът на CNN беше дошъл.

– Как ще коментирате операцията? Вярно ли е, че сте загубили осем полицаи? Какво очаква Питър Минеф оттук насетне?

Ченгето махна с ръка и тръшна вратата. Колата потегли с пуснатата сирена. Камерата фокусира човекът на задната седалка. За един кратък миг профилът на лицето му бе в центъра на екрана.

– Питър Минеф! – изсъска глухо Матю.

Убиецът беше доста висок – главата му почти опираше в тавана на полицейския форд. Барлоу изтръпна. Хората трябваше да намразят този човек! А, какво виждаха – висок мъж с дълга, къдрава руса коса. Беше облечен с бяла тениска без ръкави на която пишеше: „Who says I can't rule the world?“ На лявото рамо имаше цветна татуировка.

Барлоу изпъшка.

Питър Минеф наистина беше красив.

– А сега ви представяме човекът, който залови Питър Минеф. – Репортерът говореше така, сякаш се намираще в лунапарк. – Сержант Уилис, разкажете какво точно се случи. Как заловихте Минеф?

– Не съм го заловил. – изръмжа Уилис. – Той се предаде.

Всъщност... ако не го беше сторил всички щяхме да бъдем мъртви.

– Полицията не беше ли наясно срещу какво се изправя?

– Нямам повече коментари.

– Как ще обясните действията си? Влизането ви в рафинерията, смъртта на вашите колеги?

– Искате коментар? Добре тогава. – озъби се Уилис. – Питър Минеф не е просто убиец. Той е нещо много по-лошо – демон, който живее за да убива. – Уилис се изплю гневно върху напукания цимент. После посочи с пръст в камерата. – Те го създадоха, нека те да плащат...

Барлоу изключи холомонитора и се затътри към прозореца. Надигна щорите с два пръста и погледна навън. Обичаше да го прави. От двадесет и петият етаж, всичко изглеждаше толкова малко, сякаш човек се е издигнал високо над проблемите си. Но, не и този път. Барлоу го усещаше.

Тепърва щяха да почнат да падат глави.

Видеофонът звънна. Барлоу уморено го включи.

– Търсят ви на втора линия, господин Барлоу. Онази журналистка Гуинет Ровитски.

– Благодаря ти Колин. Ще говоря с нея.

– Е, как се чувстваш като покровител на дявола, Мат? – лицето на Гуинет изплува като мъртвец от блато. Ако не беше лъчезарната й усмивка, човек би си помислил, че говори с труп от залата за аутопсии.

– Спести си провокациите, Гуинет.

– Не можеш да отречеш, че ти си избран да защитаваш Питър Минеф в съда. Знаеш, че имам хора навсякъде.

За ада съм сигурен, помисли си злобно Барлоу. Едно нещо знаеше с пълна увереност – утре пресата щеше да експлоадира.

– Какво искаш?

– Чувал ли си закона за стоте убийства?

– Това пък какво е? – намръщи се Барлоу.

– Така си и знаех. Това е тайно правителствено решение, според което всеки, който направи сто публични убийства влиза под протекцията на правителството. Така си събират убийци.

– Нима? – Барлоу се усмихна, но това което устните му произведоха бе изключително криво.

– Кога съм те лъгала, Мат?

Някакъв часовник започна да тиктака в главата на Матю Барлоу. Стрелките му се движеха с ужасяваща точност и отброяваха времето му НАЗАД. ТИК-ТАК-ТИК-БУМ!

– Хм. Защо ми даваш тази информация, Гуинет?

– Не смяташ, че го правя само от добри чувства нали? – тя се засмя с типичната за жените прекарвали дълго време в бранша курвенска превзетост. От това на Матю му се повдигна още повече. – Искат да те използват като маша, с която да измъкнат горещия въглен от огъня.

– Страхотно! И колко убийства има според теб Минеф?

– Не знам точно, но със сигурност са повече от сто.

Часовникът в главата на Барлоу не спираше да тиктака. ТИК-ТАКККК.

– Мисля, че си се побъркала.

Жената отсреща се разсмя отново.

– Пази се, Мат.

Връзката прекъсна. Чак сега Барлоу забеляза, че по челото му е избила пот. Той я обърса с ръка. Беше студена. Направо ледена.

Кафето беше отвратително. Барлоу с мъка си наложи да не наругае кухненския робот. Когато стенният часовник отброи осем часа, започна сутрешният бюлетин на CNN. Даваха цензурирана версия на залавянето на Минеф – с две думи почти нищо. Сержант Уилоу сега изглеждаше още по-жалък.

– Сто убийства. Как ли пък не. – Матю се изсмя презрително на образа в огледалото докато се бореше с възела на вратовръзката си.

По CNN следваха вести от света и накрая дадоха спортните новини. Тимът на Ферари отново бе изпреварил Макларън в квалификациите. Матю тъкмо се канеше да изключи холовизора, когато съобщиха, че следва съобщение от правителствения пресцентър.

Говорителят беше дребен плешивец, който упорито отказваше да замени дебелиите си очила с вътреочни лещи. Матю разсеяно се заслуша.

– От днешна дата влиза в сила решение, според което всеки престъпник, който направи сто публични убийства влиза в специална правителствена програма. Това не е амнистия. Мотивът на правителството е, че такива хора могат да влязат в употреба в борбата с организираната престъпност. От ФБР се изнесоха данни, че настоящият сериен убиец Питър Минеф е извършил 99 убийства. Следователно той не влиза в тази програма...

Главата на Барлоу забръмча. Това не можеше да бъде вярно. Той се строполи на дивана и продължи да гледа втрещено в холовизора. Значи, на Минеф му остава само още едно убийство. Само едно.

ТИК-ТАК. ТИК-ТАК. ТРАК!

Металната решетка се отмести със стържещ звук. Матю Барлоу прекрачи прага с огромна буца в гърлото си. Само дето не е златна – помисли си той с горчив хумор. Беше се изправял пред стотици затворници, някои от които с доживотни присъди. Беше говорил с тях. Това не беше работа за хора със слаби нерви. Сега му идеше да се разреве.

Ченгето отвори железната врата и през нея влезе затворника. Питър Минеф седна пред Барлоу с ниско приведена глава. Матю изведнъж почувства стола под себе си невероятно твърд и студен. Имаше чувството, че някой е наврял буца лед в задника му.

„Така го правим ние в скалистите планини.“ – му беше казал веднъж един негов клиент. – „А, после им го начукваме на проклетите копелета от града.“

ТИК-ТАК!

Питър Минеф вдигна бавно глава. Сега можеше да го огледа внимателно. Наистина беше висок, но не колкото му се бе сторило в началото. За сметка на това беше много слаб. Скулите му ясно се очертаваха на фона на загорялото му лице. Косата му беше къдрава и руса, спускаше се като водопад върху кокалестите му рамене. Матю погледна очите му. И замръзна. Този човек със сигурност беше луд. През своята кариера, като служебен защитник, Матю Барлоу бе виждал много убийци и с годините усетът му бе станал безпогрешен. За Питър Минеф нямаше значение дали ще трябва да убие с ножа, с който е намазал масло върху филийката на закуска. Той просто живееше за това. Така както творецът живее за да твори.

Този човек беше луд!

– Е, господин Минеф, – каза Барлоу и облиза изпръхналите си устни. – радвам се, че ще работим заедно.

Минеф не отвърна нищо. Изучаваше го. Сякаш преценяваше с каква сила би могъл да му прекърши врата. По изражението му можеше да се заключи, че е доволен от отговора.

– Искате ли да ми кажете нещо?

– Напразно си губиш времето, татенеце. – устните на Минеф се разтеглиха в широка усмивка. Зад тях блеснаха две редици изящно бели зъби. Добре употребявани. Като на хищник.

„Ам!“ – каза лошият вълк и изяде червената шапчица. На Барлоу хич не му беше до приказки. Идеше му да захвърли куфарчето и да

хване първия самолет за другия край на света.

– Не ви разбирам добре, господин Минеф. – каза Барлоу и разхлаби вратовръзката си.

– Нима? – в очите на Минеф горяха две зловни пламъчета. – Сигурен съм, че си ме разбрал. Татенце.

Барлоу усети как паниката се надига в него въпреки дебелите рещетки, които го деляха от Минеф. Искаше да извика пазача. Но не можеше. Устата му беше суха. По-суха от чашата на алкохолик.

– Бихме могли да обсъдим вашето положение тук. – каза най-сетне той с невероятно усилие.

– Моето положение ли? – изсмя се Минеф. – То свършва с твоето убийство.

– Ммммоля? – заекна Барлоу.

– Добре. – каза Минеф равнодушно сякаш го бяха попитали дали иска хотдог с повече горчица и кетчуп. – Ще си играем. Щом това е което искаш. – Минеф се ухили като дете което току що е убило врабче с новата си въздушна пушка. – Трябва ми още едно убийство. Пуф – посочи Барлоу с показалец. – и готово!

– Значо точно мен? – очите на Барлоу се насълзиха. За миг му се стори, че ченгето от другата страна му се присмива.

– А, ти защо мислиш? Да те направя светец! – Минеф се захили сякаш бе чул невероятно смешен виц.

Барлоу почувства, че губи почва под краката си. Всеки момент щеше да припадне. Той с мъка натисна звънеца да му отворят.

– Мога да те убия когато си поискам. – каза Минеф. И стана.

Барлоу постоя още известно време върху коравия стол. Започна бавно да нормализира дишането си. Сякаш с Минеф си беше отишло и нещо друго, нещо което изсмукваше живота от хората и ги оставяше като празни кутии.

Когато стигна до колата си имаше чувството, че от последния път, когато се беше возил в нея са минали двадесет години.

Малко след като потегли, видеофонът иззвъня. Той го включи.

– Как мина? – беше Гуинет.

– Не питай. – отвърна й Матю.

– Зъл ли е?

– Бих се обзаложил за това. Стига печалбата да не е куршум в главата.

Гуинет се изсмя.

– Той е едно ужасно гадно копеле, Гуинет. По дяволите, как ми се

иска да не се бях захванал с това. Господи...

– Мат, добре ли си? Изглеждаш така сякаш си видял дявола.

– По-лошо, Гуинет. Дявола видя мен. И иска да си играем.

– Не съм сигурна, че те разбирам напълно. Само искам да ти кажа, че ФБР са изпратили агенти по петите ти. Предчувам, че след като измъкнат Минеф от затвора, ще те елиминират.

– Той иска да убие мен.

– Какво?

– Питър Минеф трябва да направи още едно убийство, за да го измъкнат от затвора. Официално той има деветдесет и девет. Явно правителството иска да си измие ръцете с мен.

– Защо? Искам да кажа защо точно с теб?

– От'де да знам? – изрева Матю и две сълзи се изтъркулиха по изпърхналите му бузи. – Искат да ме очистят.

– Успокой се Мат! Това не може да бъде вярно. Ако искаш, ела при мен да си поговорим. Сигурна съм, че ще измислим нещо.

Само през трупа ми. – помисли си Барлоу.

– Благодаря ти Гуинет, – каза той – но мисля да поспя.

– Добре. Както искаш.

Накакъв шум събуди Матю от лекия му сън. Беше все още тъмно – циферблата на стената показваше четири часа. Матю се огледа и за миг не знаеше къде се намира. Беше се излегал във фотъйола както си беше с дрехите. До крака му бутилката Бърбън беше образувала малка локвичка, в която той не пропусна да стъпи. Шумът идваше от дневната.

– Има ли някой? – извика той по-скоро на себе си. – Ще извикам полиция.

Матю си проправи път до вратата на дневната и се заслуша. Шумът наистина идваше от там. Той плахо отвори вратата. Това, което видя бе, че видеофонът работеше. Слаби линии върху холомонитора се смесваха с тихото жужене от електрическия панел. Матю изключи видеофона.

Какво пък – помисли си той. – може да съм го забравил включен вчера. Достатъчно грижи си имах с... Името заседна в ума му както буца с косми в канализацията. Не можеше да мисли за друго без да се сети за Питър Минеф. Беше като вирус, който живееше в мозъка му. И го ядеше.

Сега смътно си спомни, че в просъница беше чул нещо като хлопване на външна врата. Точно преди да извика. Той се затътри натам.

Натисна дръжката. Вратата се отвори съвсем лесно. Алармената инсталация беше изтърбушена като плюшена играчка. Матю заплака.

Решетката се отмести. Стържещият ѝ звук беше още по-отвратителен отпреди. Матю влезе и седна на стола.

„Този път няма да се държа като идиот.“ – помисли си той и стисна химикалката в джоба си. С едно докосване тя можеше да се превърне в доста гадно оръжие за близка стрелба. – „Ще му дам да се разбере.“

Питър Минеф влезе и седна срещу Матю. Гледаше го с присвити очи и се подсмивваше.

– Какво държиш в джоба си, Мат? Портативен пистолет, може би?

Матю зяпна от изненада. Откъде можеше да знае той за това?

– Ще ти кажа какво държиш там. – продължи Минеф. – Некролога си.

Матю стисна силно химикалката и прехапа устни.

– Всички са полудели. – промълви той съвсем тихо.

– Чел ли си Дюн? – попита Минеф.

– Да. – процеди Матю през зъби.

Не трябва да му давам инициативата.

ТИК-ТАК. ТИК-ТАК. – часовникът се беше разбързал.

– Знаеш ли какво ще стане, ако стисна силно челюстите си?

Барлоу го погледна стреснато. Чак сега разбра, защо зъбите на Минеф му правеха толкова силно впечатление. Бяха прекалено бели. Изкуствени.

– Доктор Юи! – каза плахо той.

Минеф кимна усмихнато.

– Но така, ще убиеш и себе си.

– Не и ако стисна другият зъб с прогивоотровата. Газът е достатъчен да убие всичко живо в радиус от сто метра при безветрие.

Барлоу бързаше. Часовникът в главата му беше полудял и стрелките скоро щяха да се изравнят.

В дванайсет каретата става на тиква, а лудите заиграват рокендрол.

Той посегна към джоба си. Пулсът му гонеше двеста и двадесет. Целият се тресеше от напрежение. Много преди да успее да достигне до химикалката, Минеф стисна уста и издуха някакъв жълтеникав газ срещу него. През тънкият пласт на губещото се съзнание, Барлоу чу вой на сирени.

Последното, което видя бе усмивката на Питър Минеф. И най-

странното бе това, че в нея той разпозна своята собствена. Човекът срещна го бе не друг, а той самият.

„Шъ ви пря да вийти ут кеф.“ – Барлоу бе чул веднъж да крещи един затворник на жените в стаята за свиждане. – „Бат' ви Фил е смазал пищака. И ощи как!“

Незнайно защо точно сега това му се струваше страшно близко и познато.

– Стига толкова го измъчва, Джордж! – каза единият от психотестерите. – Никой не е стигал до девятка... без да се побърка.

– Исках да видя, колко ще издържи. – ухили се Джордж. – Този кучи син е убил дете. Заслужаваше си го.

– Мисля, че прекаляваш. Той също е човек, нищо че е затворник. И зад решетките хората имат чест.

– Грешиш! Затворниците нямат чест. – изграчи Джордж.

По говорителя се чу запис на женски глас:

– Тестът приключи. Средно ниво на агресия. Забелязани са неадекватни действия и дезориентираност. Моля тестуването да напусне залата. Да влезе следващият.

Матю Барлоу изчака търпеливо да се отвори вратата и влезе в килията си. След като решетката се плъзна обратно, вече убеден, че нищо не може да му се случи той изкрещя:

– Убийциии...

И крещя, крещя...

Викът му обаче потъна в студените стени и за кой ли път остана нечул.

КРАЙ

© Мартин Дамянов

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1324>]